

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 359/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť D. T., zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Šafárikom, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 26/2006 v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 107/2012-19 z 24. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2014 doručená sťažnosť D. T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Šafárikom, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 26/2006 v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezů ústavného súdu č. k. III. ÚS 107/2012-19 z 24. apríla 2012.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 C 26/2006 (ďalej aj „napadnuté konanie“) sa sťažovateľka žalobou domáha zaplataenia peňažnej pohľadávky (náhrady mzdy), ktorá jej vznikla z titulu neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru.

Sťažovateľka sa už v priebehu napadnutého konania obrátila na ústavný súd so sťažnosťou na prietahy v konaní. Predmetom posudzovania ústavného súdu bola jej sťažnosť z 20. februára 2012, ktorou sa na podklade dôvodov v nej uvedených domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 107/2012-9 z 13. marca 2012 sťažnosť sťažovateľky z 20. februára 2012 týkajúcu sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 26/2006 prijal na ďalšie konanie a následne nálezom č. k. III. ÚS 107/2012-19 z 24. apríla 2012 rozhodol, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 26/2006 porušené bolo, okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietahov, sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, a tiež rozhodol o úhrade trov konania.

Sťažovateľka v súvislosti s namietaným porušením svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezů ústavného súdu č. k. III. ÚS 107/2012-19 z 24. apríla 2012 sťažnosť odôvodňuje takto:

«Nezdá sa, že by okresný súd prikaz Ústavného súdu v celom rozsahu, resp. náležité rešpektoval.

Po uvedenom náleze bol 4. 5. 2012 vyneseny rozsudok.

Odporca ho 25. 6. 2012 napadol odvolanim, v ktorom rozsudku vytýkal nesprávne vyhodnotený skutkový stav veci spolu s nesprávnym právnym hodnotením. S časťou tohto odvolania sťažovateľka z objektívneho dôvodu súhlasila. To, že – hoci iba v malej časti – sú účastníci zajedno v názore o nesprávnosti rozsudku svedčí o niektorom z možných dôvodov nespôsobilosti sudkyne zákonne ukončiť osemročný prakticky bagatelný spor.

V dôsledku podaného odvolania rozhodol odvolací súd v Prešove (13 CoPr 20/2012) 17. 7. 2013. Sčasti napadnutý rozsudok potvrdil a sčasti opätovne zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu. V podstate išlo o tú časť, s ktorou nesúhlasil ani jeden účastník. I keď to pre potreby rozhodovania o opodstatnenosti sťažnosti význam nemá, domnievam sa, že ani odvolací súd nevzniesol do veci jednoznačný názor vzdor tomu, že skutkový stav je zistený bezozvyšku.

Pre vážnu prekážku sa ospravedlnil zástupca sťažovateľky (žalobkyne) na pojednávanie 30. 1. 2014. Ďalší termín je určený na 28. 3. 2014.

Pri skúmaní naplnenia štandardných kritérií pre konštatovanie existencie /neexistencie konania so zbytočnými prietahmi je potrebné k nim pridať predchádzajúce memento – nález III. ÚS 107/2012. Ústavný súd viackrát vyslovil názor, že samotné zrušovanie rozsudkov odvolacím súdom svedčí o nedôslednosti v rozhodovaní, majúce za následok záver o zbytočných prietahoch v konaní. V tomto prípade boli vynesené zrušujúce rozsudky dva. Je síce skutočnosťou, že doba po prvom náleze do týchto chvíľ nie je neobvykle dlhá, no vo svetle daného príkazu bezprietahovo konať sa už javí ako opätovné, kontinuálne porušovanie označeného základného práva!

Sťažovateľka je prirodzene „unavená“ zo sporu, deprimovaná jeho dĺžkou a vykoľajená chovaním, resp. správaním sudkyne, nechotnej akceptovať dikcie zákonných ustanovení.»

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Vysloví, že Okresný súd v Poprade v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 26/2006 v období po 13. marci 2012 porušil základné právo sťažovateľky, chránené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,

- 2/ Opätovne prikáže okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov,
3/ Prizná sťažovateľke z titulu finančného zadosťučinenia 1 000 eur a
4/ Prizná sťažovateľke právo na náhradu trov jej právneho zastúpenia.“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ide v prípade, ak namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 26/2006 v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. III. ÚS 107/2012-19 z 24. apríla 2012 .

Ústavný súd zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 26/2006 vyžiadaného na účely posúdenia možnosti prijatia sťažnosti na ďalšie konanie v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. III. ÚS 107/2012-19 z 24. apríla 2012 zistil tento priebeh a stav napadnutého konania:

- okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 26/2006-227 zo 4. mája 2012 rozhodol vo veci sťažovateľky tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 20. decembra 2005 je neplatné, uložil žalovanému povinnosť vydať potvrdenie pre Sociálnu poisťovňu o dĺžke trvania zamestnania a zaplatiť jej istinu v sume 2 148 € s príslušenstvom od 1. februára 2007 do zaplataenia a v prevyšujúcej časti týkajúcej sa istiny návrh sťažovateľky zamietol;

- okresný súd predložil spis 28. augusta 2012 Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní žalovaného;

- krajský súd o odvolaní rozhodol rozsudkom č. k. 18 CoPr 20/2012-261 zo 17. júla 2013 tak, že rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 26/2006-227 zo 4. mája 2012 potvrdil vo výrokoch o určení neplatnosti okamžitého skončenia pomeru so sťažovateľkou, o povinnosti žalovaného vydať sťažovateľke potvrdenia pre Sociálnu poisťovňu a vo výroku o povinnosti žalovanému zaplatiť sťažovateľke sumu 1 432 € s príslušenstvom a v časti prevyšujúcej zaplataenie sumy 1 432 € rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie;

- krajský súd vrátil súdny spis okresnému súdu 2. augusta 2013;
- okresný súd nariadil 18. septembra 2013 vo veci pojednávanie, ktorého termín určil na 25. október 2013, ktoré bolo odročené na 30. január 2014 s tým, že právna zástupkyňa žalovaného predloží okresnému súdu do 20 dní doklad o prevzatí finančných prostriedkov za okamžité skončenie pracovného pomeru tak, ako uviedla na pojednávaní, a zároveň predloží uvedené doklady splnomocnenému zástupcovi sťažovateľky, ktorý sa po doručení v lehote 15 dní vyjadrí okresnému súdu;
- okresný súd pojednávanie nariadené na 30. január 2014 na základe žiadosti právneho zástupcu sťažovateľky odročil na 27. marec 2014;
- na pojednávaní nariadenom na 27. marec 2014 okresný súd vylúčil na samostatné konanie vzájomný návrh účastníkov konania o zaplatenie sumy 2 008,41 € s príslušenstvom (z 11. decembra 2013) a dokazovanie vyhlásil za skončené. V nadväznosti na to bol vyhlásený rozsudok č. k. 11 C 26/2006-313 z 27. marca 2014, ktorým okresný súd návrh sťažovateľky na zaplatenie sumy 716 € s príslušenstvom zamietol a rozhodol, že o trovách konania okresný súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, ktoré bolo doručené okresnému súdu 2. mája 2014.

Zo sťažnosti a zo súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva postupom okresného súdu v označenom konaní v období trvajúcom dva roky, pričom takmer jeden rok z tohto obdobia sa vec na okresnom súde nenachádzala, pretože krajský súd rozhodoval o odvolaní žalovaného.

Na základe už uvedeného prehľadu jednotlivých procesných úkonov vykonaných vo veci sťažovateľky v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. III. ÚS 107/2012-19 z 24. apríla 2012 ústavný súd konštatuje, že okresný súd v napadnutom konaní postupoval v zásade plynulo a sústredene. V danom prípade preskúmaním účelnosti a časovej postupnosti procesných úkonov okresného súdu v napadnutom konaní v období po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 107/2012-19 z 24. apríla 2012 ústavný súd nezistil žiadne závažné obdobia nečinnosti, ktoré by mohli mať za následok porušenie sťažovateľkou označeného základného práva podľa v čl. 48 ods. 2 ústavy. Na základe

uvedeného ústavný súd preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (návrhu na prikázanie konať okresnému súdu vo veci sťažovateľky bez zbytočných priesťahov, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a na priznanie úhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2014